

Скарбничка

№8(15) серпень 2011

Кожна людина особлива

Юлія Калашник

Любі діти! Чи є у вас друзі? Чи любите ви з ними гратися? А скажіть-но, будь ласка, чи не виникали у вас суперечки з того приводу, хто з вас найголовніший, хто найпотрібніший? Думаю, що про це сперечалися всі діти в усі часи. І, напевно, ви так і не прийшли до єдиного рішення, хто ж таки з вас найголовніший. Я хочу розповісти вам одну історію. Вона, звичайно ж, вигадана. Проте в ній ви знайдете повчання. Ну, ось, слухайте.

На одному заводі, де роблять великі-великі літаки, посперечалися між собою робітники. Один говорив, що його робота найнеобхідніша, бо він робить колеса. А хіба ж може літак набрати розгін без коліс? Усі погодилися. Та другий чоловік, який робить

штурвал (так називається руль у літаків), заперечив, мовляв, без його роботи ніхто не зможе управляти літаком. А той, хто робить крила, вважав себе найголовнішим. І тільки невисокий чоловік стояв мовчки осторонь. Він і не наважувався долучитися до суперечки, адже його робота така незначна. Подумаєш, якісь там шурупи і гайки. Це ж не колеса і не руль, і навіть не крила. Та ніхто з присутніх навіть подумати не міг, що без роботи цієї людини ніякого літака не буде. Адже в розібраному вигляді ні колеса, ні крила, ані штурвал не стануть літати.

Ось так, діти, запам'ятайте: як кожна деталь необхідна у виробництві, так і кожна людина по-своєму важлива. Ніхто не повинен применшувати значення кожної людини, навіть найменшої дитини.

Подумай про наслідки 3

Пригоди шукачів 4

Сонечко 6

Яблука 7

Веселый English 9

Другая щека 10

Никто иной, как ангел 11

Наша зеленая планета 12

В траві комахки, мов у лісі,
Вирує тут своє життя —
Лиш зупинись та придивися.
От тільки все псує сміття!

То тут, то там папір зім'ятий,
Пляшки, ганчір'я, цигарки
Серед кульбаб, кропиви й м'яти —
Ти скрізь побачиш навкруги.

І не второпає мурашка:
Як світ став схожим на смітник?
Прибрати бруд — хіба ж це важко
Для того, хто до праці звик?

Ольга Бокова

Мечта Аленки

2

Поводься чесно!

6

Вогняна

саламандра

8

Мечта Аленки

Сегодня Аленка вместе с мамой пошла в школу. Нет, не на урок. На встречу первоклассников и их родителей с учительницей. Ребята несмело заходили в класс, держась за руку мамы или папы, а учительница, стоя у стола, приветливо улыбалась входящим и приглашала садиться — детям за парты, родителям — на стулья позади парт.

Когда все, пришедшие на эту встречу, зашли в класс и сели, учительница стала рассказывать родителям и детям о школе, о предстоящей учебе, а также о своем желании подружиться с детьми.

— Сейчас я хотела бы поближе познакомиться с вами. Пожалуйста, по очереди называйте свое имя и фамилию. И еще, ответьте на один мой вопрос: что вы мечтаете делать, когда станете взрослыми?

Дети один за другим называли свои имена. Но о своей мечте все говорили почти одно и то же. Мальчики хотели стать бизнесменами, а девочки хотели стать телеведущими. Наверное, они просто повторяли друг за дружкой то, что слышали от других.

Но вот очередь дошла до Аленки. Она уверенно сказала свое имя и фамилию, а потом также уверенно произнесла:

— Я буду шить одежду.

Учительница даже подошла к Аленке и присела, чтобы смотреть прямо в смелые детские глаза. Было видно — ей понравился ответ.

— Ты, наверное, будешь шить красивую, модную одежду для твоих подруг, которые будут телеведущими? — спросила учительница.

— Нет, я буду шить одежду бедным деткам, как делала это Тавифа, — ответила девочка.

Учительница от удивления даже растерялась.

— Это твоя родственница? — спросила она после короткой паузы.

— Нет, что вы! — теперь удивилась Аленка. — Разве вы забыли? Тавифа жила очень давно. О ней в Суперкниге написано.

— Ах, да! Я действительно забыла, — немного покраснев, сказала молодая учительница. — А почему ты хочешь быть на нее похожей?

— Потому что когда она заболела и умерла, Бог ее воскресил. Ведь она была очень нужным человеком для бедных, и они все любили ее. Я тоже хочу быть очень нужным человеком.

В этот вечер учительница долго не могла уснуть. Она достала с книжной полки книгу, которую дети привыкли называть Суперкнигой. Попыталась найти историю о Тавифе. Но у нее ничего не получилось. «Эта маленькая девочка, которую я завтра начну учить в школе, знает больше меня. Боже, помоги мне тоже иметь такую мечту, как у нее, — быть очень нужным человеком», — так неожиданно для себя самой молодая учительница обратилась в мыслях к Богу. Ей хотелось, чтобы и все остальные дети отвечали, не повторяя друг за дружкой услышанную от друзей фразу, а выражали свою настоящую мечту. Чтобы им всем, как и Аленке, хотелось быть очень нужными другим людям.

Аленке очень понравилась ее новая учительница. «Она такая добрая, такая милая. Иисус, спасибо за то, что у меня будет такая хорошая учительница, — мысленно разговаривая со своим любимым Другом Иисусом, думала девочка. — Наверное, Тавифа тоже была такой же молодой, доброй, красивой. Благослови, дорогой Иисус, мою учительницу. Я знаю, ты ее тоже любишь».

А тем временем, листая страницы своей Библии, молодая учительница наконец-то нашла историю о Тавифе. Прочитала ее. «Действительно, удивительная история! Значит, чтобы быть очень-очень нужной людям, нужно быть очень добрым человеком. Тавифа любила людей, поэтому так усердно помогала бедным семьям. Она была христианкой, то есть верила в Иисуса Христа, хотела Ему подражать, поэтому и научилась доброте», — так размышляла учительница над открытой Библией.

Аленка поделилась с мамой своим впечатлением от встречи с учительницей и о том, что Тавифа, наверное, была похожа на эту молодую учительницу.

— Давай будем вместе молиться о ней. Иисус будет рад этому. Может быть, твоя учительница тоже подружится с Иисусом, — сказала мама.

Аленка посмотрела на звездное небо, которое, как огромный шатер, раскинулось над их городком. Там, за звездами, живет ее любимый Друг Иисус. Он обязательно поможет ее первой учительнице подружиться с Ним. Теперь это стало новой мечтой Аленки.

Дорисуй и раскрась

Як пташки співають в лісі!
Тьох-тьох-тьох, цвірінь-цвірінь,
Тіву-тіву-тів, тір-лі-тсі,
Фів-тір-р-ру, тір-лі-тір-лі-дзінь...

Хто їх вчив колись співати,
Як учителька, в садку?
Чи матусі їх навчати
В школу відвели таку?

Ні, нема такої школи
І пташиних вчителів.
Лісових птахів ніколи
Цих пісень ніхто не вчив!

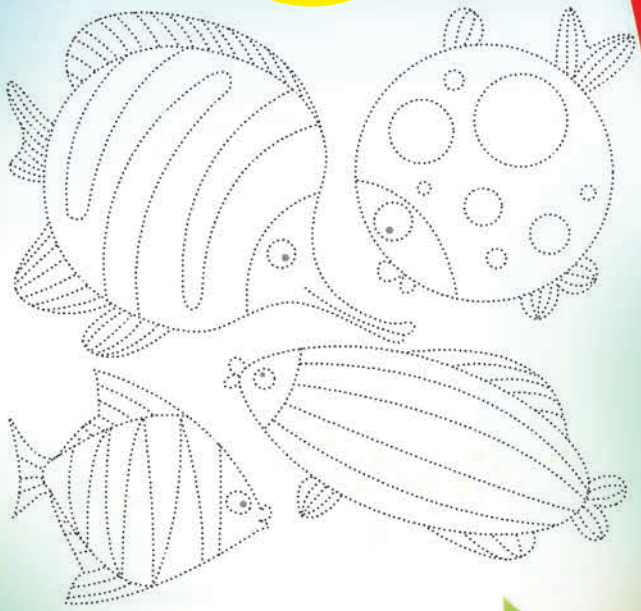
Це Творець створив для співу
Тих пташок, як мріяв Сам,
І нагоду дав щасливу
Нам радіти цим пісням.

Цифры

Найди все цифры от 1 до 20

Соедини точки
и раскрась
рыбок

Завтра в гості до бабусі
Вирушаємо в село,
Там на нас чекають друзі
І цілюще джерело.

В лісі там грибів багато,
Риби повно у ставку,
І щодня звучить завзято
Біля хат «ку-ку-рі-ку!».

А коли вже день вгасє
І вечєра на столі,
Нам бабусє заспівє.
Ох і гарно ж у селі!

Ольга Бокова

Лабиринт

Подумай про наслідки

Літо – улюблена пора року дітвори! Можна купатися, засмагати, ловити рибу, збирати гриби, грати у футбол... А які смачні ягоди влітку – червоненькі та смачненькі!

Багато з вас, хлопчики та дівчатка, відпочивають у бабусі та дідуся, деякі їдуть у Карпати чи на море. Кожен хоче цікаво та весело провести свої канікули.

Хлопчик Миколка також поїхав з батьками на море. На березі Чорного моря він познайомився з іншими дівчатками та хлопчиками. Вони разом гралися, будували замки з піску, плавали. Миколка не дуже добре плавав, тому намагався далеко не запливати. Одного разу Юрко, з яким познайомився Миколка, запропонував дітям поплисти трохи далі, ніж зазвичай вони плавали.

— Я – за! – промовила Ангеліна, яка дуже добре плавала.

— Я теж із вами, — погодився Ігор, котрий був найстаршим з усіх хлопчиків.

— І я з вами. Я найкраще плаваю! – похвалився Сергійко.

— Ну а ти, Миколко? Ти з нами? – запитала Ангелінка.

— Так, — сказав невпевнено Миколка.

Хлопчик переживав за те, чи зможе він подолати більшу дистанцію, але намагався не виказувати своїх хвилювань.

І ось його друзі побігли наввипередки до води. Миколка старався не відставати. Розпочався заплив... Діти намагалися якомога швидше плисти. Миколка відчував, що сили залишається все менше та менше, а дно вже здається, зовсім зникло. «Що ж робити? Може, повернутися до берега, поки не пізно?» — розмірковував Миколка. Але соромно йому було перед іншими. Навіть Ангеліна пліла далі. Невже він, хлопець, слабший за неї? Проте сили покидали хлопчину, і він відчув, що далі плисти зовсім нема сил. Його друзі поплили вперед і не звернули увагу на те, що Миколка сильно відстав.

«Я не можу більше...» — мало не плакав хлопчик. Він гукнув друзів, та вони не почули. Тоді Миколка звернувся до Бога, бажаючи про порятунок.

Більше він нічого не пам'ятав... хвиля накрила його з головою.

Проте цієї миті батько Ангелінки, шукаючи поглядом, де донька, побачив, в якій халепі опинився Миколка. Він миттєво кинувся на допомогу хлопцю.

Миколку врятували...

Утім, дорогі діти! Будьте обережними! Думайте про наслідки ваших учинків. І таким чином ви зможете уникнути лиха!

Найди отличия

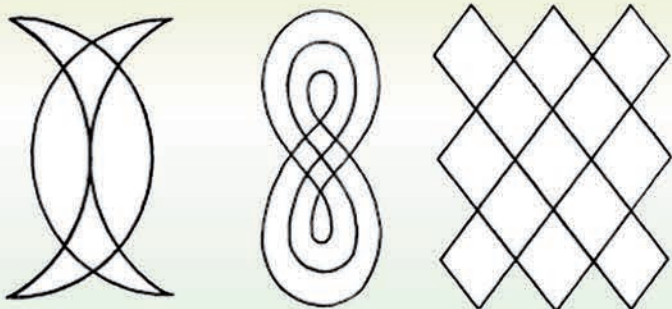

Веселые каникулы

Задание

1

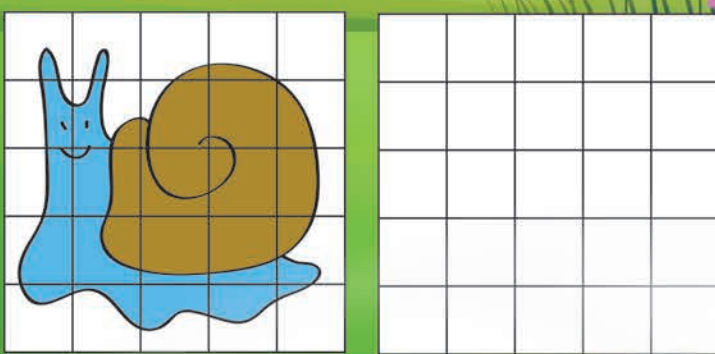
Начерти каждую из этих фигур одной линией, не отрывая карандаша от бумаги и не наводя линии дважды.

Задание

3

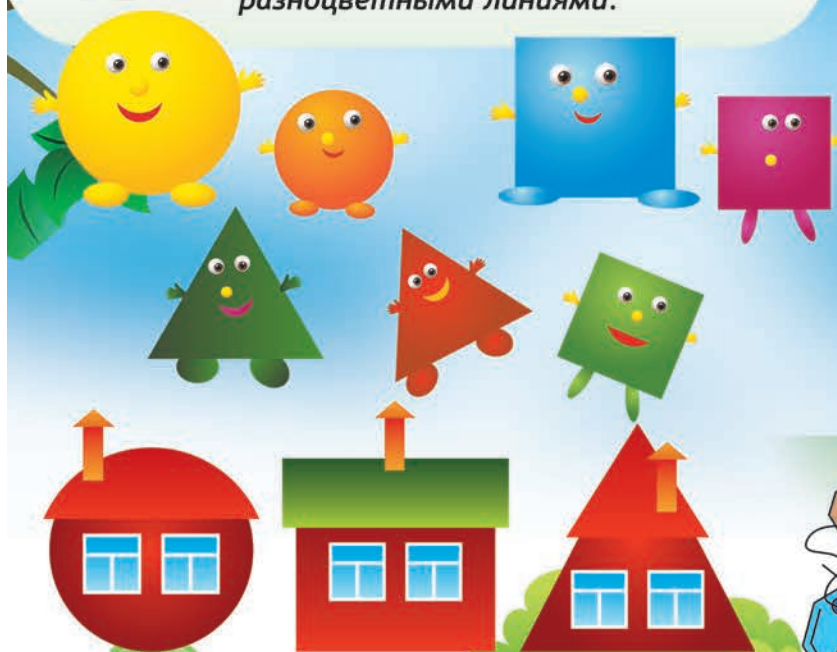
Нарисуй улитку в пустом квадрате.

Задание

4

Как ты думаешь, кто в каком домике живет? Соедини фигуры и домики разноцветными линиями.

Задание

2

В стихотворении Александра Пушкина буквы перемешались. Сможешь ли ты прочитать стихотворение?

Загадки
Анна
Ощепкова

(человек)
По лесу он ходит,
Умеет он реветь,
Конечно, всем понятно,
Что этот зверь...

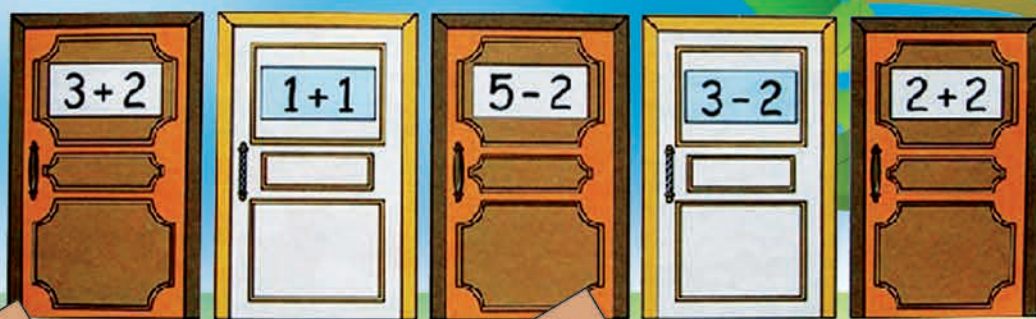
(комар)
Чуть слышно крыльями шуршит
И очень тонко он пищит.
Мешает спать - просто кошмар!
Кусает больно нас ...

Рунмяой зѣарю
Плокрыся втосок.
В слее, за ркоею,
Птухо огокнё.
Рйосо окорпились
Цвьет ан плоях.
Сатад проубдились
На мкягих луагх.
Сееды туамны
Пвлыут к обклаам,
Геусй каарваны
Неустся к лгуам.
Пнурсолися лдюи,
Спешта на плоя,
Явиолся снолце,
Лиукет зелмя.

Задание

5

Какую дверь откроет каждый ключ?

Задание

6

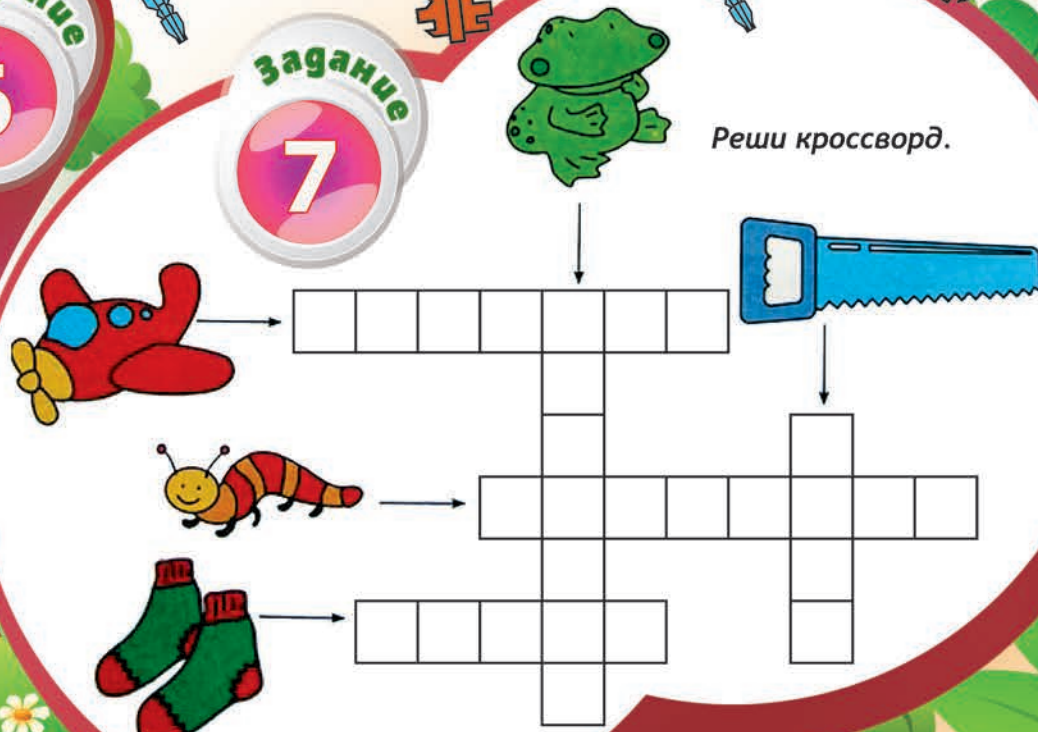
Пройди
лабиринт.

Задание

7

Реши кроссворд.

Поводься чесно!

Марія Власюк

Соедини каждого животного с его домиком.

Павлик і Сергій давно вже чекали тролейбуса, і ось він нарешті з'явився. Хлопці радісно схопилися з місця, а з ними і всі люди, що стояли на зупинці. І було чому щиро радіти, адже ще трохи, і вони вже б запізналися на свої заняття: Павлик – у музичну школу, де він навчався грати на флейті, а його друг – на гурток аеропланування, він любив майструвати.

— Зайдемо на задні двері, там краще можна заховатися, — сказав Сергій, коли тролейбус вже під'їхав до зупинки.

— Від кого? — не зрозумів його друг.

— Як від кого? Від контролерів, кондуктора.

Протиснувшись у тролейбус, Сергій спритно зайняв місце в куточку біля дверей, Павлик став біля нього.

— Добре, що тут не зайнято, — радісно сказав Сергій, — це моє улюблене місце, сюди вони ніколи не доходять.

— Хто вони? — перепитав Павлик.

— Як ти не розумієш? — нервував Сергій. — Кондуктори, контролери.

— А в тебе що, немає грошей на проїзд?

— Та є, мама мені завжди дає, але я краще зекономлю і куплю собі жувальну гумку, я хочу назбирати колекцію наклейок.

Деякий час хлопці стояли мовчки, роздивляючись вулиці крізь велике за-

дне вікно. Тим часом людей у тролейбусі поменшало.

— Ходімо, сядемо, — запропонував Павлик, — місця звільнилися.

— Та ти що! — категорично заперечив Сергій. — Там вони нас точно виловлять. Ось, до речі, і з'явився контроль! Ні, на щастя, це кондуктор. Я стану біля дверей, ніби маю виходити.

Коли жіночка в оранжевому жилеті підійшла до хлопців, Павлик показав їй свій проїзний, а Сергій буркнув: «Я вихожу». Вона, мабуть, вирішила його не чіпати і пішла далі по салону.

На наступній зупинці хлопці і справді виходили.

— Фух, пронесло, — полегшено зітхнув Сергій, коли вони вже йшли вулицею.

— Ти скажи батькам, хай тобі проїзний куплять, так дешевше буде, — запропонував Павлик.

— Ще чого? Тоді вони не будуть мені давати гроші на проїзд. А за що я буду купувати жувальну гумку? Он, до речі, і кіоск. У сусідньому також можна купити, і дешевше, але там продавець одного разу мені на здачу замість гривні десятку дала, то я вже там не купую, боюся, що вона мене згадає і скаже, щоб я віддавав.

Отримавши свої улюблені жуйки, Сергій розгорнув одну, а потім ще одну і, розглядаючи наклейки, промовив:

— Шкода, такі наклейки в мене вже є, ну нічого, обміняю в хлопців. Зачекай, я заховав їх у рюкзак, а то мама завжди перевіряє мені кишені, шукає цигарки, — і, усміхнувшись, додав: — Вона думає, що я гроші, які вона дає мені на проїзд, витрачаю на цигарки.

— А ти що, куриш? — перелякався Павлик.

— Та ні, ти ж бачиш, я жуйки купую.

Помітивши когось у натовпі, Сергій став нервувати:

— Давай перейдемо на інший бік вулиці.

— Навіщо? Потім знову переходити дорогу, — не зрозумів його товариш.

— Там іде один мій знайомий, в якого я дві гривні колись позичив.

— Слухай, Сергію, — нарешті не витримав Павлик, — як ти можеш так жити? Ти постійно чогось боїшся: кондукторів, батьків, продавців, знайомих.

— А як можна не боятися? — щиро запитав Сергій.

— Поводься чесно, і тобі не буде чого боятися.

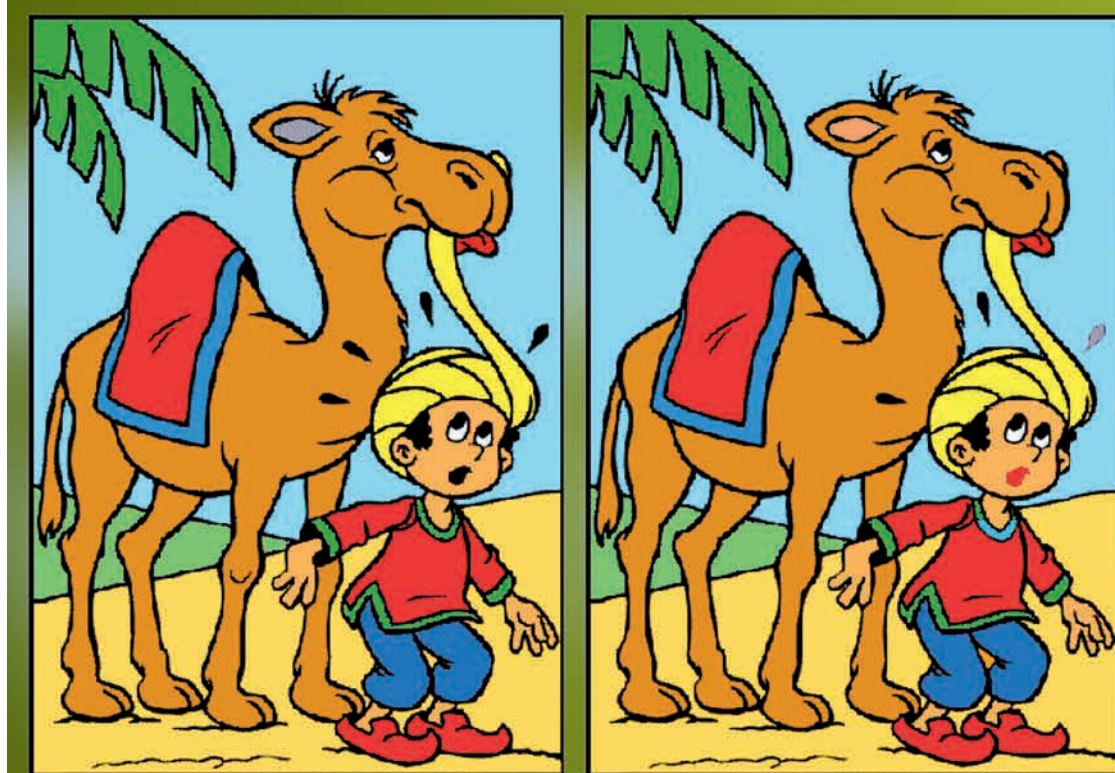
Сергій задумався. Мовчки дійшовши до перехрестя, хлопці по-дорослому потисли один одному руки і розійшлися, вони поспішали на свої заняття...

Тато плавати навчав
Нас із братиком у річці,
Його руки нас тримають
На поверхні у водичці.

Зовсім ми не боїмося,
Бо татусь завжди тут з нами,
І охоче ми вчимося,
Хвиль торкаємось руками.

Каже тато, що так само
У житті допомагає
Своїм дітям Бог, і з нами
Він щодня перебуває.

Ольга Бокова

Соедини точки

Галина Токарева — Шевченко

Сонечко

Який красивий ранок на дачі! Бабуся встає дуже рано, коли сонечко тільки прокидається. Ще все блищить від нічної роси, немов усе тільки вмилося росою. Усе переливається від ранішньої роси.

Ми пішли до річки з песиком Артином. Річка Дніпро була метрів за триста від нашої дачі. Артин біг попереду нас, добіг до дачі тітки Наді, зупинився біля паркану, потім ліг і заскавчав. Ми підійшли й побачили, що біля паркану ямка. Вона була не дуже глибока, але вилізти з неї не могли ні їжачок, ні жабка. Мабуть, вони сиділи там давно. Бабуся їжачка дістала, а жабку боялася. Ми зірвали листок лопуха і, накривши жабку, дістали її. Жабка дуже тяжко дихала. Трошки посиділа

і стрибнула в кущик. Приємно допомагати тим, хто потребує допомоги!

Ми наближались до річки. У кінці вулиці була земляна гірка. Артин зупинився і ліг. Земля була вкрита туманом. Артин кинувся до гірки. Вона вся заворушилася, і в повітря піднялася зграя перепілок. Вони там ночували. Собака біг за ними, поки вони не піднялися високо в небо. Коли ми всі підійшли до води, то побачили диво. Небо та вода були залиті золотом. Велике червоне сонечко підіймалося з-за обрію і відбивалося у воді. Вода і небо наче горіли. Ми стояли, немов зачаровані. Цю красу треба побачити!

Як чудово Бог усе створив!

Из чего состоит «раствор»?

Привет, ребята! Мне не терпится еще раз поговорить с вами о «растворе», который помогает дружбе быть крепкой. Как мы с вами выяснили, это – доверие. А из чего этот «раствор» состоит? Ведь чтобы построить стену из кирпичей, используют раствор из цемента, песка и воды. Давайте подумаем, с чем мы можем сравнить их применительно к «раствору», скрепляющему дружбу.

Мне кажется, что с цементом можно сравнить честность в самых маленьких мелочах. Строительный цемент похож на порошок – из таких мелких частичек он состоит. А наши отношения очень часто зависят от самых незначительных на первый взгляд мелочей, без которых доверие между друзьями может нарушиться.

Три друга – Женя, Андрей и Саша – учатся в одном классе. Недавно честное признание одного из них спасло их дружбу. А все произошло из-за пустяка. Женя, который сидел за первой партой, на перемене подошел к парте своих друзей и взял на минутку Сашину ручку. А потом по невнимательности положил себе в карман, а не на место. Прозвенел звонок. Началась контрольная. Саша с досадой искал свою ручку. Пока он ее искал, пока Ан-

дрей нашел для него запасную в своем рюкзаке, время неумолимо шло вперед. В итоге Саша не успел решить задачу и получил плохую оценку.

По дороге домой мальчик стал обвинять Андрея, что это он забрал его ручку, потому что в конце предыдущего урока он брал ее. Андрей, конечно же, старался заверить своего друга, что он хоть и брал его ручку, но положил на место. Женя вспомнил, что ручка друга лежит у него в кармане, но ему стыдно было признаться. Однако после некоторой борьбы он нашел в себе силы, сказал друзьям правду и попросил прощения у них. И не пожалел, что это сделал. Друзья поняли, что честное признание вины – это мужественный поступок, и не рассердились на Женю, а наоборот были благодарны ему. Вдохновленный пониманием товарищей, Женя на следующее утро рассказал о происшедшем учительнице и попросил, чтобы она дала возможность Саше исправить плохую оценку. Конечно же, учительница сделала это, и все радовались Сашину успеху. Вот видите, как важно быть честным! Пусть ваша честность будет всегда готова проявить себя!

Ваша Дружба Дружбозна

Загадки

Анна Ощепкова

Неужто каникулы наступили?
Меня на речку пригласили.
И поют все птички где-то.
Ну, конечно, это ...

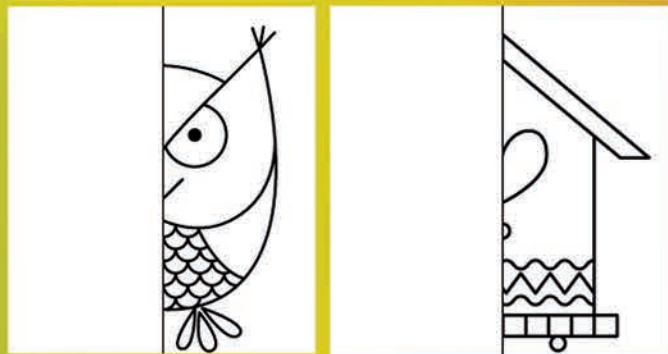
(лето)

Когда он проплывает,
Вода вокруг бурлит,
Ведь это всем известный
Огромный синий...

(рыб)

Загадки

Дорисуй половинки

Раскрась по цифрам

1. Коричневый	4. Черный	7. Зеленый
2. Белый	5. Желтый	8. Синий
3. Розовый	6. Салатовый	

Незабаром на телеканалі "Надія" нова дитяча програма "Малювати"

Відкрив світ
захопливих історій
разом з нами!

Навчатися малювати -
цікаво, весело та корисно!

Слідкуйте за анонсами!

ТЕЛЕКАНАЛ
www.hopechannel.info

Надія

Яблука

Привіт! Мене звати Максимко. Я дуже люблю літо. Особливо мені подобається відпочивати в дідуса та бабусі. Бабуся готує смачні варенички та пиріжки, пригощає теплим молочком. Ми з хлопчиками купаємося в ставку, граємо у футбол, а ще лазимо по деревах. А як чудово, коли починається сезон яблук. Наїдаємося їх з друзями! Правда, бабуся сварить мене, щоб не лазив по деревах і не їв немиті фрукти. Каже, що від немитих фруктів живіт буде боліти. Я спочатку рвав фрукти і намагався їх мити. А потім подумав: «Он хлопці їдять немиті яблука — і нічого!» І перестав мити різні фрукти.

Якось ми з хлопцями нарвали багато яблук. Сіли і їмо. Смакота!

Я розповідаю про зоопарк, Хрещатик, Дніпро, а хлопці розказують про птахів, коней, лісові пригоди. Яблук ми з'їли чимало. Пограли ще в м'яча і пішли додому. Удома я відчув, що мене починає боліти живіт. Я ліг, а бабуся по-

чала розпитувати, що я їв на вулиці.

— Бабусю, нічого незвичайного я не їв! Ну, яблука! Та це не від них болить...

— Максимку, а ти їх мив?

— Мив, — сказав я неправду.

— От лишенько, — відкалася бабуся, — що ж це з тобою?

— Та пройде, бабусю, — сказав я.

Проте біль не вщухав. Ставало гірше. Бабуся заварила лікарських трав, запропонувала мені чай. А сама розмірковувала, від чого це мені погано.

Я вирішив розповісти правду про те, що наївся немитих яблук...

Було мені того вечора геть кепсько...

То чи варто ризикувати своїм здоров'ям?

Господарочка

Салат из яблок с орехами

- 5-6 яблок,
- 1/3 стакана толченых грецких орехов,
- 1 ст. ложка меда,
- 1/3 стакана сметаны.

Очищенные сладкие яблоки нарезать кубиками. Добавить грецкие орехи, смешанные с медом. Сметану размешать, заправить салат.

Салат «Летний»

- 500 г молодого картофеля,
- 1 огурец,
- 2 сладких перца,
- 4-5 веточек зелени укропа,
- 0,5 чайной ложки соли,
- 2 ст. ложки растительного масла,
- 1 ст. ложка лимонного сока.

Картофель отварить в мундире, остудить и очистить. Затем огурец и картофель нарезать ломтиками, сладкий перец тонкими полосками, мелко нарубить укроп. Все это смешать в салатнице, посолить, залить лимонным соком и растительным маслом. Тщательно перемешать, украсить зеленью и подать к столу.

Южный салат

- 500 г помидоров,
- 1 стакан грецких орехов (очищенных),
- 1/2 головки чеснока,
- 1 луковица,
- 1/2 стакана масла растительного,
- соль по вкусу.

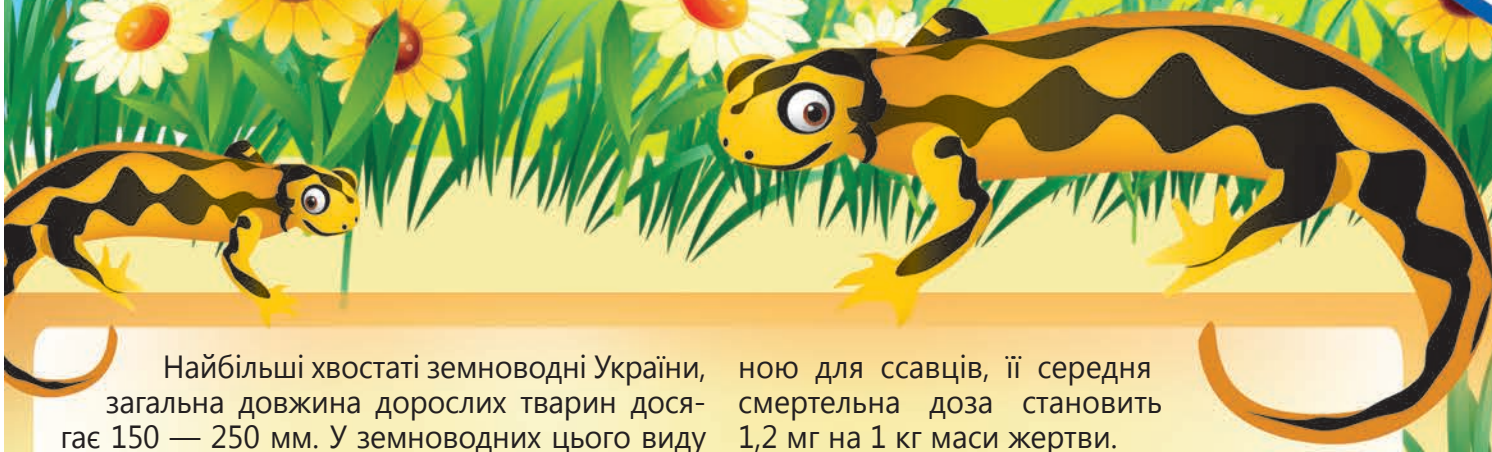
Чеснок очистить, мелко нарезать, истолочь с солью и орехами в однородную массу. Помидоры порезать поперек. Положить в салатник, слой помидоров посолить, посыпать чесночно-ореховой массой, сверху снова положить слой помидор и затем чесночно-ореховую массу. Наверху должен быть слой помидоров, густо покрытый кольцами нарезанного лука. В салат вылить все масло, дать постоять в холодильнике, чтобы помидоры хорошо пропитались запахом чеснока и лука.

Приятного аппетита!

Вогняна саламандра

Дорисуй половинки

Найбільші хвостаті земноводні України, загальна довжина дорослих тварин досягає 150 — 250 мм. У земноводних цього виду масивні голова і тулуб, круглий у поперечному розтині хвіст. Очі великі, позаду них розміщені опукло-довгасті отруйні залози — паротиди. На передніх кінцівках по 4, на задніх по 5 пальців, плавальні перетинки не розвинуті. Тіло сегментовано 10-12 вдавлуваннями, так званими костальними (реберними) борознами, які переходять на передню частину хвоста. Піднебінні зуби мають вигляд двох S-подібних рядів. Забарвлення тіла чорне (маскувальне та застережливе) з яскраво-жовтими плямами неправильної форми (деякі особини можуть їх не мати), малюнок мінливий. Самки дещо більші й відрізняються деякими пропорціями тіла. Личинки, окрім розмірів, відрізняються від дорослих тварин зовнішніми зябрами, наявністю на спинному боці й хвості шкіряної складки та темно-сірим забарвленням з невиразно розвиненими плямами (є також дрібні золотисті цяточки, що надають тілу золотистого відтінку).

Отрута шкірних залоз плямистої саламандри діє на нервову систему і є доволі токсич-

ною для ссавців, її середня смертельна доза становить 1,2 мг на 1 кг маси жертви.

Поведінка

Саламандри характеризуються виразною прив'язаністю до одних і тих самих ділянок. Початок активності навесні значною мірою визначається погодними умовами, однак у Карпатах ці земноводні пробуджуються після зимової сплячки досить рано — у березні-квітні. Відзначені випадки появи та пересування саламандр у лютому (як правило, теплої зими) прямо по ділянках снігу. На зимівлю йдуть у вересні-листопаді. Зимують групами в підземних сховищах, у порожнинах під кореннями дерев, під камінням, у норах, льохах і підвалах. Дорослі тварини звичайно ведуть присмерково-нічний спосіб життя, однак при підвищенні вологості повітря в похмурні чи дощові дні до 90% і більше можуть бути активними і вдень. Денними прихистками саламандри зазвичай слугують трухляві пні, волога листова підстилка, порожнини під каменями, хоч також були відзначені випадки, коли вони самостійно рили нори в м'якому ґрунті. Природні вороги саламандри — змії (звичайний та водяний вуж), птахи (рибачка-водомороз, пронурок), ссавці (кабан). Личинками саламандр можуть харчуватися багато видів водяних хребетних — риби, тритони, жаби.

Цікаві факти про саламандру

1

Вогняна або плямиста саламандра (*Salamandra atra*) — тварина класу земноводних роду Саламандра (*Salamandra*).

2

На території України вид зустрічається в Закарпатській, Івано-Франківській, Чернівецькій та Львівській областях, де живе у букових і смерекових лісах Карпат, піднімається до верхньої межі лісу, населяє ліси і полонини, зустрічається на узліссях і зрубках. Надає перевагу біотопам з товстим шаром лісової підстилки та моху.

3

Вивчення чисельності саламандр у різні сезони активності в Закарпатті показує наявність 3-5 особин на 100 метрів маршруту. У залісених долинах гірських річок Карпат чисельність саламандр вища і може досягати 45-50 особин на квадратний кілометр.

Лабіринт

Ми сьогодні із сестрою
Їжачка зустріли
І малинкою смачною
Його пригостили.

Нам здається — він був дуже
Радий, і від того
Ми щасливі були, друже,
Від добра малого.

Правду дід казав: «Мій синку,
Той життям смакує,
Хто щодня добра краплинку
Іншому дарує!»

Ольга Бокова

Веселый English

Задание 1

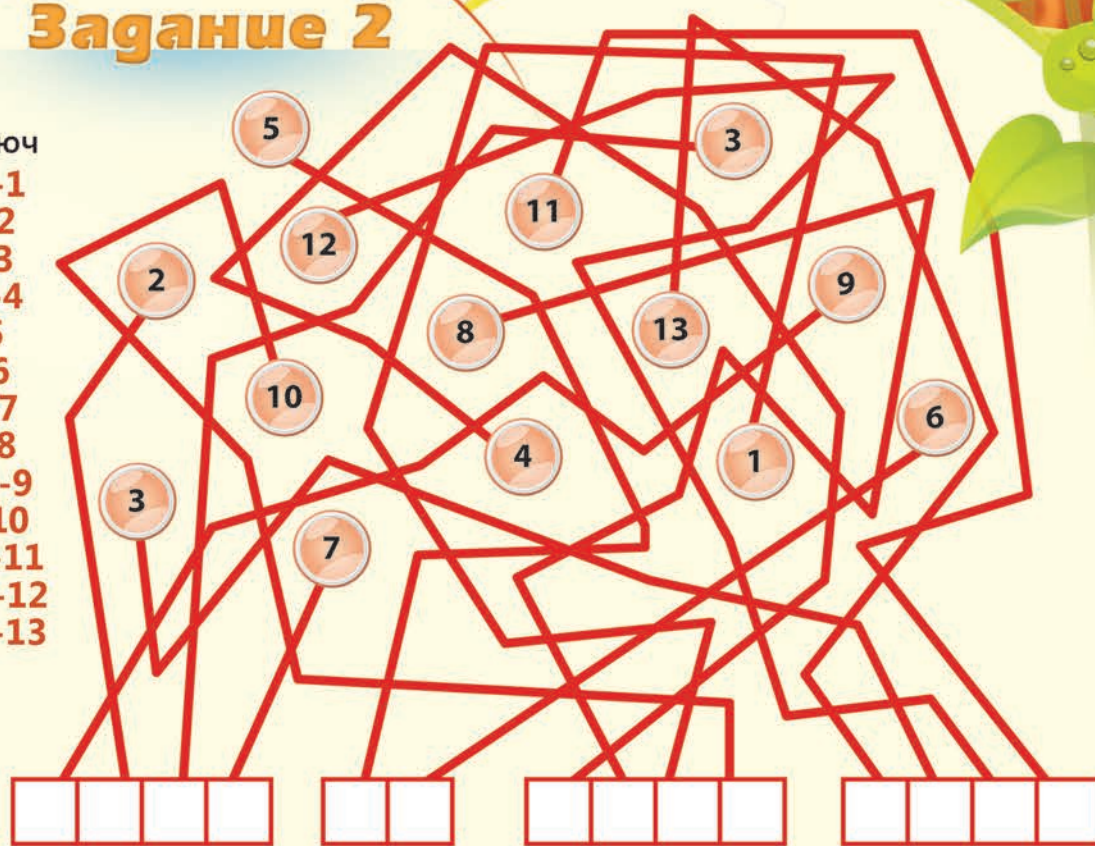
Составь вопрос, двигаясь по часовой стрелке. Ответ на него.

Вопрос: _____
 Ответ: _____

Задание 2

Ключ
 u -1
 h-2
 a-3
 y -4
 i-5
 s-6
 t -7
 o-8
 w -9
 r-10
 e -11
 m-12
 n -13

Расшифруй и распутай.
 Ответ на вопрос.

Ответ: _____

Задание 3

Помоги зайчику выбраться из лабиринта. По дороге собирай морковку, чтобы зайчик не проголодался.

Ответ на вопросы:
 Where does the hare go? _____
 What does the hare eat? _____
 How many carrots do you see? _____

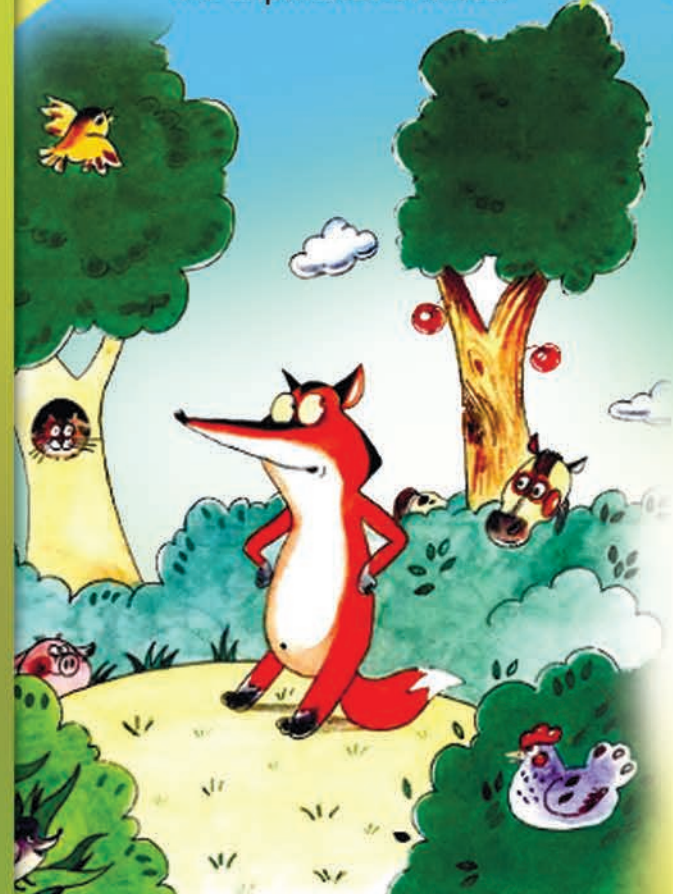
Задание 4

Прочитай и переведи

Задание 5

Найди и назови, кто спрятался от лисы

Оригами

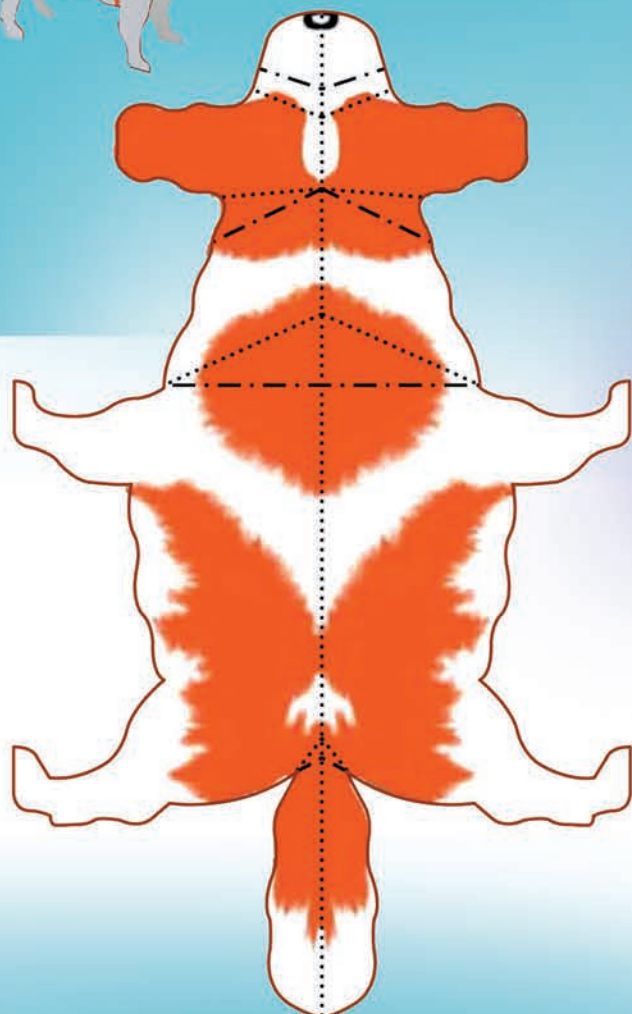
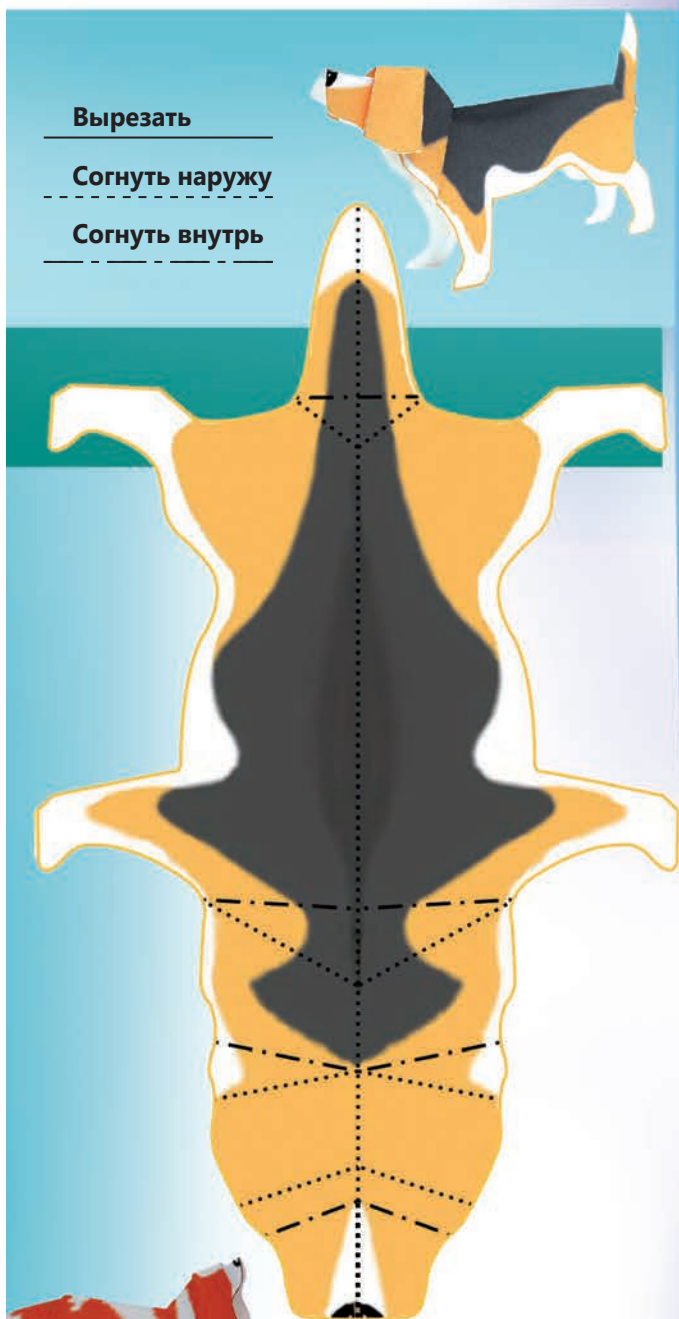
Здравствуйте, ребята!

В этом номере вы научитесь делать из бумаги собачек. Здесь представлено две модели. Вырежьте саму модель и сгибайте в соответствии с линиями.

Вырезать

Согнуть наружу

Согнуть внутрь

Другая щека

Любовь Иванова

– Привет!
– Здравствуй, сынок! – ответила мама пришедшему со школы Денису. – Как дела? Ты плохую оценку получил?

– Мама, меня вообще сегодня не спрашивали.

– А чем же ты тогда расстроен?

– Я не хочу об этом говорить.

– Ну, я теперь буду беспокоиться, – продолжала мама в надежде на то, что Денис все-таки решится открыть причину своего недовольства.

– Мама, я дома и со мной все в порядке, – как-то по-деловому ответил Денис.

И маме пришлось отступить. В задумчивости она вернулась на кухню, закончила приготовление обеда и позвала сына к столу.

Денис был голодным и быстро все съел.

– Спасибо, все было вкусно, – проговорил Денис и собрался выходить из кухни. – Извини, я лучше с папой поговорю...

Мама задумалась: может, сыну и правда лучше будет поговорить с отцом.

Она позвонила папе на работу и попросила его прийти домой пораньше. Потом накрыла стол к ужину на двоих и отправилась к подруге, а заодно и в магазин.

Когда мама ушла, Денис почувствовал облегчение. Ему хотелось плакать. Пришедший через некоторое время отец застал его заплаканным.

Денис оглянулся, его заплаканное лицо просияло, и он с радостью бросился папе на шею. И вот они уже съели почти весь ужин, когда Денис наконец-то сказал, что в школе его ударил Олег, потому что он, Денис, за Маринку заступился.

– А ты?

– А я? –

Денис снова заплакал.

– Папа, я ему другую щеку подставил, как мама учила, как в Библии написано.

– А он?

– А он меня еще раз ударил, еще сильнее, и теперь меня в классе считают трусом!

В этот момент отец вдруг понял, как сильно повзрослел его десятилетний сын. Отец встал, обошел вокруг стола, взял другой табурет и сел вплотную к сыну.

– Знаешь, – полушепотом начал он, – даже в мои тридцать пять не хватило бы, наверное, мужества подставить другую щеку. Ты очень мужественный мальчик, и я очень горжусь тобой.

– Толку с этого, – разочарованно протянул Денис, – надо мной теперь весь класс смеется. Ты же сам знаешь, я мог ему так задать, так...

– А с такими, как Олег, по-другому нужно. Принеси Библию, – попросил папа. – Открой Матфея 5:39 и посмотри все параллельные места.

Когда они прочитали, вывод напрашивался один: необходимо всегда стремиться к добру, и лучше остаться обиженным, но поступать разумно.

– Понимаешь, Денис, Олегу ты можешь показать другую сторону своего характера, можешь не обращать внимания на его злые слова и относиться к нему доброжелательно.

– Папа, – перебил Денис, – ты не понимаешь, он только силу уважает.

– А ты не бей его, а просто схвати его руку, которой он хочет нанести удар, и держи, не давая ему сделать удар. Ты обязательно скажи ему, что ты не хочешь драться, попроси его остановиться. А еще поищи в нем самом какие-то хорошие качества, наверняка они найдутся. И молись об этом, сынок, Иисус обязательно тебе поможет. И силы даст, и мудрости.

У Дениса не сразу все получилось. Однако пока он пытался выстроить отношения с Олегом, его стали уважать в классе все мальчики и девочки. И даже учительница на родительском собрании похвалила Дениса и сказала, что дети в классе стали меньше драться.

Когда мама, придя со школы, рассказала об этом дома, Денис был несказанно рад этому. А радостный папа пошутил:

– Смотри, Денис, с тобой скоро сам директор за руку здороваться будет.

Найди отличия

Никто иной, как ангел

Муриэль Парфитт Полк

— Давай покажем нашим мамам, как мы можем взобраться на ту скалу, — предложила Анна Лизе.

Скала была около двенадцати метров в высоту, вся покрыта острыми камнями. Некоторые камни валялись возле подножья горы. Анна, будучи активной девочкой, взбиралась на эту гору множество раз. Лиза с неохотой согласилась на предложение подруги. Девочки быстро и легко добрались до вершины.

Но Анна решила, что ей следует спускаться по другому пути, более сложному и интересному. Осмотревшись, она заметила другой спуск. Лиза посмотрела вниз.

— Хорошо, я буду спускаться здесь, если ты пойдешь первой.

Анна подошла к краю скалы. Она нащупала руками и ногами выступы, за которые можно было ухватиться. Лиза же наблюдала с верхушки скалы, как ее подруга медленно спускалась. Анна попыталась нащупать следующий выступ, на который можно встать, но камень ускользнул у нее из под ноги. Девочка потеряла равновесие и покатила со скалы.

Анна смотрела вниз и вверх, но не на-

ходила, за что бы ухватиться. Она ничего не могла предпринять. «Я погибну или только покалечусь?» — задавала себе вопрос девочка.

А потом она почувствовала, что кто-то подтолкнул ее к скале, ей удалось зацепиться за камень. Анна посмотрела по сторонам, но никого не увидела. Она была одна на краю скалы. Лиза все еще стояла на вершине и не двигалась, словно примерзла к скале. Она громко кричала. Анна быстро взобралась обратно на вершину и они с Лизой спустились по легкому пути.

Теперь Анна часто вспоминает этот случай. Она не могла понять, что с ней произошло в тот день. Когда девочка повзрослела, то стала христианкой. Как-то она вспомнила то, что случилось в ее жизни.

«Я словно еще раз пережила это событие, — говорит Анна, — как я начала падать, как какая-то большая рука поддержала меня и подтолкнула к скале, я ощущала, как ко мне прикоснулась ладошка и пять пальцев».

Анна уверена, что знает, кто спас ее в тот день.

«Я не могу дождаться того дня, когда увижу своего ангела-хранителя и пожму ему руку».

Повчальна історія

Прочитай історію та розмалюй її.

Наша зеленая планета

Правила игры:

Играть можно 4 игрокам. Возьмите 4 фишки и один кубик. Число, которое выпало на кубике, это число ходов. Если вы попадаете на синюю ячейку, то продвигаетесь вперед, следуя по указанию стрелочки, на красной — пропускаете ход или возвращаетесь назад. Выиграл тот, кто первым пришел к финишу.

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець — християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04107, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10— А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 428— 84— 38

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Юлія Смаль
Художники: Юлія Смаль, Олена Черневич
Над номером працювали: Марина Становкіна,
Ольга Бокова
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.

www.lifesource.com.ua